

TECHNIKI SZLACHETNE w fotografii

Rzeczpospolita
Polska

Sfinansowane przez
Unię Europejską
NextGenerationEU

GAUDEAMUS
FUNDACJA

Fot. Hanna Zamelska

AMBROTYPIA

technika fotograficzna, wprowadzona w 1851 roku. W tej technice wykorzystuje się mokrą płytę kolodionową, na której powstaje lekko niedoświetlony negatyw. Następnie ten negatyw umieszcza się na ciemnym podłożu, co nadaje mu wygląd pozytywu.

Fot. Marta Ipczyńska

ANTOTYPIA

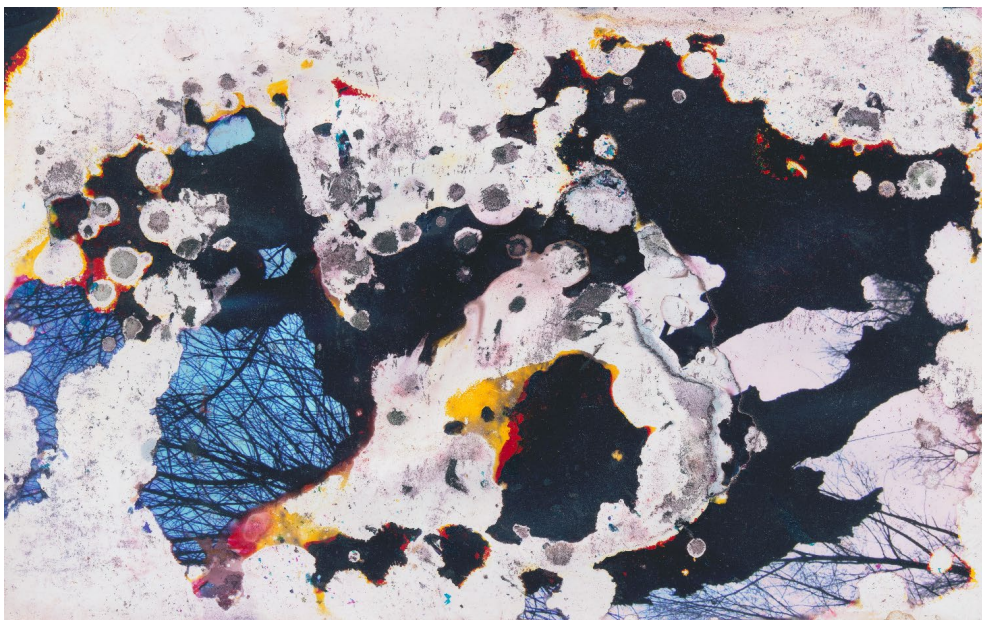
jest procesem tworzenia obrazów wykorzystującym światłoczułość naturalnych barwników. Emulsja do antotypii to najczęściej naturalny sok z owoców, warzyw czy kwiatów. Obraz powstaje na papierze do akwareli. Efekty zależne są od wielu, najczęściej niepoliczalnych, czynników. Dlatego każde wykonane zdjęcie jest eksperymentem.

Fot. Jarosław Majewski

BRAZ VAN DYKE'A

technika fotograficzna, która tworzy obrazy w głębokiej, ciepłej brunatnej barwie. Proces ten polega na uczuleniu papieru mieszanką cytrynianu amonu żelaza, kwasu winowego i azotanu srebra a następnie naświetleniu go światłem bogatym w promienie UV. Po naświetleniu powierzchnię płucze się w wodzie, co zatrzymuje proces i ujawnia trwałą brunatny obraz. Nazwa techniki pochodzi od Anthonisa van Dycka, malarza z XVII wieku, który był znany ze stosowania, jako pigmentu, brunatu kaselskiego.

Fot. Jerzy Wardak

CHEMOGRAM

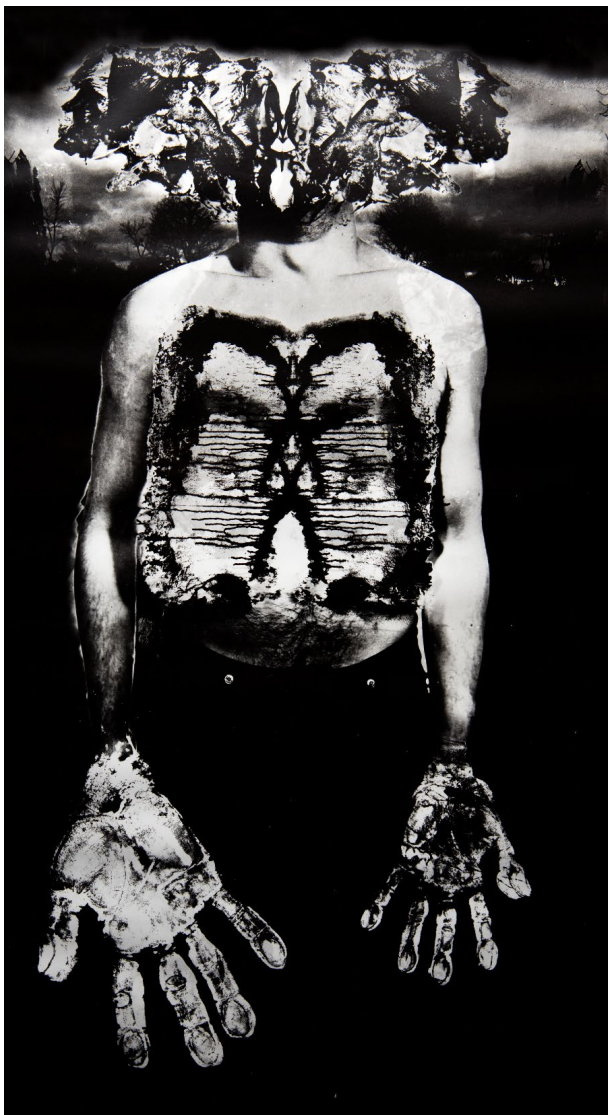
polega na naświetleniu papieru światłoczułego obrazem z negatywu a następnie znaczącej ingerencji twórcy przy pomocy odczynników chemicznych nakładanych bezpośrednio na emulsję papieru. Na początku należy częściowo naświetlić materiał w ciemności, pod powiększalnikiem. Następnie, w wyniku ingerencji chemicznej, można uzyskać niezliczone ilości abstrakcyjnych form.

Fot. Jarosław Majewski

CYJANOTYPIA

jedna z najstarszych technik fotograficznych, która charakteryzuje się unikalnym, niebieskim odcieniem odbitek. Wynaleziona w XIX wieku przez Sir Johna Herschela, cyjanotypia jest nie tylko częścią historii fotografii, ale także fascynującym sposobem na tworzenie artystycznych zdjęć. Cyjanotypia to technika fotograficzna, która wykorzystuje światłoczułe związki soli żelaza w żelazicyjanku potasu. początkujących fotografów. Proces ten jest stosunkowo prosty i nie wymaga skomplikowanego sprzętu, co czyni go dostępnym nawet dla amatorów.

Fot. Jerzy Wardak

FOTOMONTAŻ

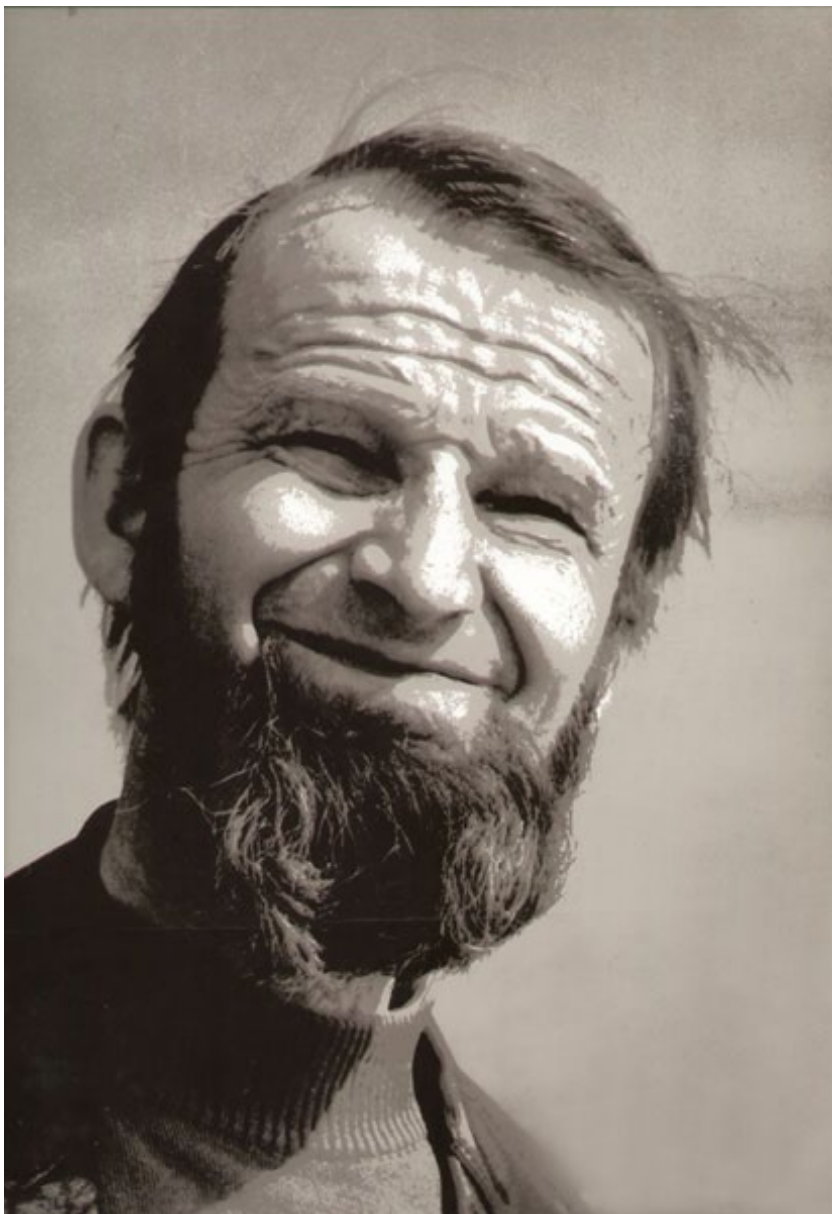
technika polegająca na tworzeniu nowych obrazów przez łączenie elementów z różnych fotografii. Jest to proces, który pozwala na tworzenie surrealistycznych, fantastycznych lub nawet humorystycznych kompozycji, które często nie mogłyby powstać w rzeczywistości. W tradycyjnym fotomontażu, różne części zdjęć są fizycznie wycinane i zestawiane razem na jednej powierzchni, a następnie fotografowane, aby uzyskać jednorodny obraz.

GUMA CHROMIANOWA

technika rodem z XIX-wiecznej Francji i wraz z Autochromem jest protoplastą koloru w fotografii. Najważniejszą zasadą procesu jest wykorzystanie światłoczułego garbnika, w tym przypadku soli chromu. Sól chromianowa pod wpływem światła słonecznego garbuje koloid, utworzony z gumy pozyskiwanej z akacji i z naturalnych pigmentów. Po naświetleniu taki związek staje się całkiem lub częściowo nierozpuszczalnym w wodzie. Tutaj warto wspomnieć o aspekcie ekologicznym, otóż do zrobienia koloidu używa się pigmentów organicznych, mineralnych lub naturalnych ziem, i wspomnianą już żywicę – gumę arabską. Do wywoływania natomiast służy czysta woda, a obrazy udają się najlepiej na bawełnianym papierze. Technika ta pozwala uzyskać kolorowe obrazy z monochromatycznych negatywów, ale można odwzorować barwy z natury lub użyć koloru według własnych upodobań i koncepcji. Dobrze wykonane gummy na pozór bliższe są malarstwu niż fotografii. Guma chromianowa charakteryzuje się piękną plastyką obrazu, dużym zakresem tonalnym, swobodą w wyborze barwy i nasycenia, oraz możliwością manualnego ingerowania w obraz na każdym etapie procesu. Dobrze wykonane gummy na pozór bliższe są malarstwu niż fotografii.

Fot. Lech Szymanowski

Fot. Jerzy Riegel

IZOHELIA

technika specjalna, tonorozdzielcza. Metodę opracował polski kartograf Witold Romer w 1931 roku. Z definicji izohelia to linia na mapie, która łączy punkty o jednakowej ilości nasłonecznienia. Romer zastosował ten graficzny zapis w fotografii tworząc linie oddzielające wyraźne poziomy stopnia zaczernienia materiału światłoczułego. To technika efektowna, ale niezwykle żmudna. Polega na kilkakrotnym kopiowaniu wyjściowego negatywu na bardzo kontrastowym materiale przy różnych parametrach ekspozycji. Z otrzymanych diapoztywów uzyskuje się bardzo kontrastowe negatywy o różnym zaczernieniu. Negatywy te kolejno kopiowane na jednym światłoczułym papierze, tworzą ostateczny obraz. Zdjęcie jest schodkowym zapisem tonów zaczernienia, a ilość tych tonów jest zawsze większa o jeden od ilości przygotowanych negatywów

ODBITKA NA PAPIERZE SOLNYM

inaczej talbotypia, lub kalotypia to technika negatywowo-pozytywowa, wynaleziona 1835–41 przez W.H.F. Talbota. W talbotypii materiałem światłoczułym jest papier nasycony roztworem azotanu srebra i po wysuszeniu zanurzony w roztworze chlorku sodu. Naświetlony w aparacie fotograficznym. materiał wywoływany jest w wodzie, a następnie utrwalany roztworem tiosiarczanu sodu. Wyptukany i wysuszony papier z obrazem negatywowym nasycą się woskiem w celu zwiększenia przezroczystości i kopiuje na podobnie przygotowywanym materiale światłoczułym, otrzymując pozytyw. Wynalazcą tej techniki jest W.H.F. Talbot. Pierwsze prace datowane są na lata 50-te XIX wieku, podobnie jak w przypadku dagerotypii. Efekt końcowy to obraz w ciepłych brunatnych odcieniach, charakteryzujący się miękkimi przejściami tonalnymi i delikatnymi detalami.

Wystawa zrealizowana w ramach projektu „**Pozytyw**”.
Sfinansowane przez **Unię Europejską NextGenerationEU**

Rzeczpospolita
Polska

Sfinansowane przez
Unię Europejską
NextGenerationEU

GAUDEAMUS
FUNDACJA